

Петя Кокудева изпраща специални поздравии от синята палатка

Казват, че има два типа хора – едните са пътешественици, а другите просто живеят. Петя Кокудева е от първия тип. Тя е пътешественик и разказвач на истории, мечтател, журналист по образование, притежател на синя палатка и на вълшебно дар слово. За всички тези неща я поканих да ни разкаже днес, скоро след официалното представяне на книгата ѝ „Поздравии от синята палатка“...

– Здравейте! Разкажете ни нещо за себе си? Коя е Петя Кокудева?

– Петя Кокудева е родопско чедо, от Смолян. На родопски „кокуда“ значи „юмрук“. От малка имам голям диоптър и виждам света мъгляво. Това е изиграло голяма роля за прописването ми – като не виждаш прецизно, си доизмисляш сам и си фантазиращ здравата (недъзите имат и големи скрити предимства!). Завършила съм телевизионна журналистика, а после творческо писане. Радвам ме това да съзерцавам от прилична дистанция диви животни, да изривям причудливи истории. А, и живея на тавана!

– Името Ви е познато от рафтовете с детска литература, ще ни разкажете ли повече за Вашите детски книжки? Какво Ви вдъхнови да създадете обичаните Лупо и Тумба?

– Майка ми, която има коремче и винаги се е шегувала, че ѝ стърчи „тумбата“. Тя е възрастен, но и дете – винаги е на линия за шуротии, първа е на дансинга, смешна е по най-драгостливия възможен начин. Мисля, че донякъде тя ми е прототип за Тумба. А Лупо, той е по-съзерцателен и

сериозен – прилича на мен, когато бях дете.

– Кое от двете Ви харесва повече – да пишете за деца или за пораснали? С какво, според Вас се различават двата типа писане?

– Ние, хората, обичаме категоризации и етикети, но литературата е любов, а любовта не се поддава на подобни рамкирания. Човек пише, защото има неутолима потребност да го прави, а какво произлиза от това – този въпрос идва чак на следващо място. С това искам да кажа, че ми харесва да изследвам писането като

такова, да си правя експерименти – първата ми книга е „детска за възрастни“, последната е с истории от пътешествия, които обаче не са пътепис. Тази граничност, преплитане, игра между различни територии ме притегля, защото е непредсказуема. Не ме вълнува в какъв жанр пиша, а дали написаното има сила. Иначе, писането за деца и за възрастни се различава главно по езика и нивото на неговата достъпност, не толкова по идеите.

– Ако „Поздравии от синята палатка“ не е класически пътепис, но все пак разказва за пътешествия, то тогава какво е...

– Това е мозайка от разнолики истински истории, разговори с непознати, интересни концепции или културни феномени... Основното е, че са екстракт – емоционален и идеен – на моите срещи със света, не са пространно и детайлно проследяване на пътувания, както е в класическите пътеписи.

– 95 истории и 145 фотографии от 5 континента и 25 страни – това събира на едно място книгата Ви, а имате ли си любима история из-

между всичките?

– Любопитно е, защото във всеки момент е различна, спрямо настройката ми. Сега например се сещам как общувахме в Сахара с едни берберски деца. Тъй като няхмахме общ език, се наложи да ползваме гласовата услуга на Гугъл транслейт. Бедните пустинни деца бяха омагьосани, че просто могат да тупнат с пръстче по екрана и да чуят как от английски се превежда автоматично на техния берберски. Тъй като ни гостиха агнешко, реших да им кажа, че и ние в България ядем агнешко. Но вместо lamb – преводачът чул lamr. Така децата бяха смаяни, че ние в България ядем лампи!

– **Как решихте верният спътник в приключенията да бъде точно синя палатка? Има ли символика в цвета?**

– Тя е пътувала дълго с нас, много преди да поемем на дългото, 9-месечно пътешествие по света, откъдето са повечето истории в книгата. Палатка се избира прагматично и разумно, не толкова по цвета, макар че и той е естетически важен, защото дълго време това е твоят мобилен дом, единствената ти защита от природните стихии.

– **Какво друго обикновено има в синята палатка, освен страхотен разказвач на истории?**

– Ами, има Георги! Той е моят любим човек, с когото имам радостта да живея живота и да пътуваме. Инженер по роботика, за когото трудностите са нещо интересно, а да се загуби е тръпка. Негови са и фотографията в книгата. А в палатката, освен нас двамата, има още шушони, спални чували, челник, газово котлонче... – все неща от първа необходимост при номадски тип пътуване като нашето.

– **Кое е най-странното място, на което сте разпъвали същата тази палатка?**

– Веднъж в Латвия валеше много и къмпингът, в който пристигнахме, се беше наводнил. Предложиха ни да си опънем палатката на една голяма музикална сцена за концерти. Та спяхме на рок сцена! Друг път – в Норвегия – се събудих с ужасно бръмчене в главата. Оказа се, че под „пода“ на палатка-

та, точно под ухото ми, имало една от тези дебелодупести, мъхнати земни пчели, които много обичам. Та явно съм спала и върху земна пчела!

– **Всъщност как започнахте да обичате пътешествията? От дете ли е тази любов или е по-скоро запазено и неподправено детско любопитство?**

– Никой от нас двамата не е пътувал много, допреди да се запознаем преди 12 години. Пътуването за нас е интересно само по себе си, но най-вече е начин да преживяваме света заедно и да имаме общи битки, общи гледки... Подобни пътешествия биха били самотни и твърде стресови за сам човек. Иначе, да, по-скоро е детско любопитство – мен от малка нашите ме мъкнат из горите, по скали и чукари.

– **Кое е мястото, където все още не сте стигнали, но много искате...**

– Много ни се ходи в Грузия, Армения, Иран – онзи район. Също, бих искала да отделим малко повече време и да поживеем за месец-два на различни места в Китай.

– **А има ли такова, до което не бихте отишли и защо?**

– Няма място, където изрично не искам да ходя. И травматичните, и много бедните, и трудните за живот места ме вълнуват, доколкото и там има хора – а на мен главно те са ми интересни, те са разказвачите, не самите места. Понякога на най-прозаичните и скучни визуално места ти се случва нещо великолепно или размислящо – така мястото се превръща в много повече, отколкото на пръв поглед изглежда.

– **Най-хубавият начин за пътуване според Вас е... защото...**

– Пътуваме така, че да имаме максимална гъвкавост и свобода на движение – обичайно с кола под наем и палатка. Така можем да вървим по неутъпкани, нетуристически пътеки; да кривваме, накъдето ни се стори интересно, без да се тревожим къде ще спим и колко ще струва. Също, винаги сме с много малко багаж и живеем съвсем семпло – варим си кафе, готвим си на котлона, обличаме едни и същи дрехи, като просто ги перем често, слагаме дъждобран при валеж и продължаваме да крачим на-

вън... Другото важно за нас е да има контакт с непознати хора. Затова ходим по селца, спим на квартира у местните, така че да усетим автентичния им бит.

– **Освен спомени и страхотни истории, какво друго си донасяте от местата, които посещавате?**

– Нищо друго – не си падаме по сувенири и материални неща, пък и нямаме бюджет за такива работи. На мен истории и снимки ми се струва предостатъчно!

– **Колко тежи багажът на един пътешественик?**

– 8 килограма е моята раница. Повече не мога да нося на дълъг път. В началото на голямото пътешествие тръгнах с 12 kg, но бързо установих, че трябва да изхвърля част от нещата почти веднага, ако искам гърбът ми да оцелее при цял ден пеша в дъжд и пек.

– **Какво четете един пишещ пътуваш човек?**

– Тъкмо прочетох много интересната биография на Йонми Парк, севернокорейска бегълка – заглавието на книгата е „За да живея“. Интересна ми беше и „Около Африка с колело“ на Риан Мансер. Чета и концептуални списания с така наречените travel stories (истории за пътешествия) – за жалост в България нямаме такъв формат, но англоезични има и са чудесни – например „Boat“, „Nowhere“, „Jungles in Paris“, пр. (Трябва да призная, че напоследък си мечтая да направя такова списание в България). Изобщо, в последните години ме вълнуват литературно, изящно написани текстове за различни култури и народи.

– **Предстоят ли нови приключения и ако да – накъде...**

– В края на август заминаваме за едно далечно място, за което мечтаем от вече доста години: Фарьорските острови. Те се намират в Северния Атлантис, под Исландия. Времето там е типично островно – мени се често, вали много, ветровете са силни. Но въпреки това ще бъдем отново на палатка!

– **И за финал: Как бихте описали „Поздрави от синята палатка“ само с едно изречение?**

– Това са моите най-ценни срещи с непознатия свят досега. ♦